

VIETNAM!

Peter Weiss

Extret del llibre "Escritos políticos" de Peter Weiss
Escrit al 1966

1

Amb les seves rellevants realitzacions tècniques en el camp de l'astronàutica, els Estats Units desvien l'atenció de les seves grans accions destructives. Es disposa de milions de dòlars per a oferir al món un número de circ de caràcter únic. Redoble de tambors, silenci expectant, i després sentim les veus dels dos homes des de l'interior del projectil que dona la volta a la terra. Són unes veus tranquil·les, superiors. El personal de terra, un exèrcit de científics, procura donar la impressió d'una planificació genial, d'una precisió i d'unes reserves de poder il·limitades. La banda de música del portaavions llança els seus sons alegres al tocar terra, dedicats al satèl·lit televisiu. Tot es caracteritza per l'entusiasme i per l'esperit de la camaraderia i del progrés. Milions de persones, davant les pantalles dels seus televisors, admiren a aquest país, que sembla cridat a conduir el món a la pau i a la fraternitat.

2

El visitant que arriba a Amèrica hi troba franquesa i hospitalitat; hi troba una estimulants abundància d'idees vitals. I hi troba persones que dediquen totes les seves forces a enfrontar-se als espectacles de poder que es desenvolupen en aquest ric país. Saben a quin preu s'ofereixen tals espectacles. Saben qui són les persones a que estan destinades a la seva aniquilació. Aquests homes poden trobar-se al Senat, a les universitats i escoles, a les redaccions de moltes revistes i diaris, a les empreses i al carrer. Cada dia es deixen sentir, amb manifestacions i marxes de protesta, amb la seva negativa al servei militar. A ells ens referim, quan es parla d'una Amèrica democràtica, progressiva. Però són una minoria. I també part d'una minoria el recolzament internacional que reben.

3

Ja la guerra colonial francesa a Indoxina fou finançada per Nordamèrica en un 78 per cent. Eisenhower envià a la guarnició de Dien Bien Phu un telegrama en el que ennoblia als defensors de la civilització occidental pel seu valor i la seva tenacitat. Quan el poble asiàtic va obtenir la victòria sobre els propietaris d'armes modernes i, gràcies a la pressió internacional, Vietnam fou condemnat a una divisió del país en l'acord de Ginebra de 1954, el govern nord-americà no s'adherí al tractat. Eisenhower va veure que les eleccions garantides en l'acord i previstes per a dos anys després sols podien conduir a una reunificació del país i a una victòria aclaparadora de les forces que lluitaven per la independència. En el seu terror davant una expansió comunista, el govern

nord-americà recolzà al règim reaccionari de Diem i li donà totes les garanties per a les seves accions contra la població i el moviment de resistència.

4

Diem visità Nova York i, en una missa celebrada en el seu honor a la catedral de Sant Patrici, el bisbe Flannery el qualificà d'anticomunista temerós de Déu, de polític excel·lent i de salvador del Vietnam. En el seu discurs de benvinguda, l'alcalde Wagner manifestà que Diem passaria a la història com una de les grans figures del segle XX. El cardenal Spellman, un dels grans protectors de Diem, li feu entrega personalment d'un xec dels catòlics nord-americans, mentre un grup d'especialistes de l'escola policial de la Michigan State University arribaven a Saigon per ajudar a Diem a reorganitzar la guàrdia del seu palau. A les seves boines verdes portaven l'emblema *De Oppresso Liber*. Amb ajuda dels diners i de les armes americanes es materialitzà el que Diem entenia per llibertat. En la seva creuada contra el que s'anomenà *l'agressió comunista*, torturà i assassinà a milers de sospitosos i en llançà a desenes de milers a les presons i als camps de concentració. Per apartar a la població de la zona d'influència dels guerrillers, inicià un pla de transmigració a gran escala. La gent fou arrancada del seu medi natural, sovint en plena collita; els cremaren les cases, dispersaren les famílies, no els permeteren emportar-se res més que un fardell a l'entrar a les noves instal·lacions fortificades. En aquestes havien de viure d'ara en endavant, rere estacades triples, fosses d'aigua, filats i torres de vigilància. El pla havia de comprendre a nou milions de persones, xifra que correspon al nombre de jueus que sucumbiren sota Hitler. A mitjans de 1963, més de set milions de persones, el 65 per cent de la població sudvietnamita, havia estat expedida als poblats estratègics el model dels quals fou creat pels anglesos a Malaya. Els habitants sols poden sortir del camp de concentració durant el dia, per a les tasques agrícoles. Són vigilats per soldats i gossos. Al sortir i al tornar se'ls inspecciona la roba. A les portes de les barraques hi ha les llistes dels ocupants amb les corresponents fotos. Les seves cartes d'identitat tenen les empremtes digitals.

5

Al 1957, Diem anuncià que no podia respectar l'acord de Ginebra. Va dir que sols es podrien celebrar eleccions lliures quan el poble, que ara encara estava sotmès a la propaganda de l'enemic, hagués après a pensar pel seu compte. Al mateix temps, subratllà que aquell país primitiu, dividit, dominat pel terror, sols podia ser portat a l'ordre per una força militar efectiva. Eisenhower es va afanyar a comunicar a Diem que els Estats Units intensificarien la seva ajuda a tant humanitària empresa. Al 1961, quan Kennedy va prendre possessió del seu càrrec, els Estats Units ja es trobaven compromesos a fons en la "major guerra secreta de la història". Ell també assegurà a Diem la seva assistència a la lluita contra els inhumans agressors comunistes. Al novembre de 1962, el *New York Herald Tribune* escrivia: "Mai havien participat en una guerra tants especialistes militars sense que s'informés a la opinió pública. Es tracta d'una guerra sense informació oficial sobre el número de tropes mobilitzades, la quantitat d'armament i els diners invertits". Sols Johnson sintetitzà el que realment estava en joc. La major part de països asiàtics amants de la llibertat,

predicà, no poden defensar-se sols contra el poder i les ambicions del comunisme. Tenim la obligació de protegir a aquests països. Si ens retirem del Vietnam, cap altre país podria confiar en el futur en les promeses de Nordamèrica. Hem d'estar al costat dels amics que han sol·licitat la nostra ajuda, i aixafar a l'enemic que també amenaça la nostra seguretat.

6

Sols a finals dels anys cinquanta, quan el terror de Diem havia assolit el seu punt culminant, passaren a la contraofensiva els grups guerrillers. Al 1960 es formà la organització del Front d'Alliberament Nacional. En el moment de la ingerència americana en massa, gran part del país estava dominat políticament pels combatents de la resistència i la majoria de la població es trobava al seu costat. Milers de soldats desertaven tots els mesos de l'exèrcit governamental. L'odi al règim de Diem era cada dia major. Al ser derrocat Diem en les lluites pel poder entre generals, recolzades per la CIA, no s'obtingué com a resultat una major docilitat del poble tal com esperaven els nord-americans. A la població li havien arrabassat els seus drets. L'acord de Ginebra havia quedat derogat. Els dos mil milions de dòlars invertits per Nordamèrica entre 1955 i 1962 no afavoriren la promesa reforma agrària, sinó la camarilla governamental, a l'exèrcit, a l'empresa privada i al mercat negre. La guerra, que s'estenia per tot el país, exigia, per cada soldat vietcong mort, la vida de nombrosos paisans.

7

És un fet perfectament lògic que el Front d'Alliberament Nacional rebi ajuda de Vietnam del Nord. Vietnam del Nord és part del país comú, la zona meridional del qual està dominada per un govern establert contra la voluntat de la població. Aquest govern s'intenta afirmar de la manera més brutal. El recolzament que la República Democràtica de Vietnam rep d'altre països socialistes és petit en comparació amb les armes i els exèrcits estrangers estacionats a Vietnam del Sud. El fet que la lluita prossegueixi amb ajuda de Vietnam del Nord no fa més que demostrar la voluntat de viure, la tenacitat i el valor d'aquest poble admirable que, amb un mínim d'equipament tècnic, sap imposar-se a una superpotència militar.

8

Mentre la vegetació del país és destruïda amb productes químics, i homes i animals cauen víctimes de matèries tòxiques i bombes incendiàries, la guerra proporciona als Estats Units un gran desenvolupament econòmic. Les indústries registren uns beneficis rècord. Es redueix l'atur obrer per les possibilitats de feina que ofereixen les indústries d'armament. De la mateixa manera que Hitler suscità l'admiració del món amb la construcció d'autopistes, indústries metal·lúrgiques, empreses químiques i fàbriques d'armes, també estan darrere de la política de Johnson una gran part dels Estats Units i del món occidental, perquè dita política sembla assegurar la prosperitat i un nivell de vida cada vegada més alt. La guerra del Vietnam queda lluny. Està dirigida contra gents d'una altra raça. Els 4200 soldats morts segueixen sent una xifra

reduïda en relació amb els 193 milions d'habitants de Nordamèrica. Els 26000 ferits no compten. Encara predomina la imatge, incessantment divulgada per la premsa, la televisió i l'escola, de la democràcia liberal i justa. Però cada dia arriben notícies sobre el canvi de mentalitat dels soldats americans. A poc a poc comencen a dubtar de la llibertat i la humanitat que porten sota les seves banderes a altres països. I enlloc de seguir disparant contra un suposat enemic, s'exposen al tribunal militar i a greus penes de presó.

9

Per al comandament militar americà ha arribat l'hora de provocar una victòria. Però, per l'obcecació ideològica, se segueix deixant de banda la qüestió de qui és el veritable enemic en aquesta guerra inexplicable. La responsabilitat de la guerra s'atribueix a Vietnam del Nord i al comunisme asiàtic. El moviment popular del Front Nacional d'Alliberament es considera inexistent. Així es rebutja la possibilitat de negociar la pau amb l'únic interlocutor legal. Les ciutats de la República Democràtica de Vietnam queden en zona de foc. Els dics, els terraplens i els canals del delta del Riu Roig, un dels llocs més densament poblats del globus, es troben sota l'amenaça de les bombes. Els generals constrenyen amb insistència a que s'utilitzin armes que obliguin a l'enemic a doblar els genolls. A les indústries químiques nord-americanes s'han produït dos-cents cinquanta milions de bombes de napalm. Una part de les mateixes s'utilitzà al Congo i a Angola. La resta, en centenars d'accions aèries, es llança diàriament sobre barraques, estables, magatzems, hospitals, escoles i tot el que pugui ocultar a un ésser humà. Segons un informe del Pentàgon, aquest any estan previstes per al Vietnam 638.000 tones de bombes explosives. L'any passat, 700.000 hectàrees de terreny sembrat foren destruïdes per productes químics. En dites zones, sucumbiren més de la meitat dels animals. Molts nens, ancians i malalts moriren sota els efectes immediats dels verins. Centenars de milers de persones veieren afectada greument la seva salut. Les dones embarassades perdien els fills. Les mares en període de lactància perdien la llet. En aquests atacs, el país de la opulència arrabassava a un país famèlic no sols les últimes reserves alimentàries, sinó que, amb la sistemàtica desforestació dels boscos, amb l'enverinament de les plantacions, reduïx també a una situació crítica a les generacions per venir.

10

Des de 1965, les tropes americanes i els seus aliats utilitzen oficialment, amb una diària rutina, gasos lacrimògens i vomitius. S'efectuen atacs a gran escala, amb màscares de gas, contra l'enemic paralitzat. Es fumiguen amb gas les coves, els túnels, els refugis. Els productors americans ofereixen noves màquines efectives per a l'expansió del gas. Les instruccions pel seu ús recorden la inventiva que els fabricants alemanys dedicaren en un altre temps a la construcció de càmeres de gas i crematoris. Els laboratoris americans aquest any disposen de cent vint-i-cinc milions de dòlars per a la investigació en el camp de la guerra química i bacteriològica. Vietnam constitueix una zona d'experimentació per a tota classe de matèries tòxiques i incendiàries. Amb la cínica declaració de que així es pretén la protecció de l'enemic, s'experimenten nous mitjans d'extermi en massa. El general de brigada Jaquard Rotchschild,

antic membre de l'Army Corps Research and Development Command, a la revista *Science and Mechanics*, proposa la utilització de gas mostassa i altres gasos de combat que té com a conseqüència la mort de l'enemic o la seva inutilització per a la lluita, i així asseguren la pau i exclouen la possibilitat de futures guerres. Per què, pregunta, s'han d'utilitzar només bombes i altres matèries explosives, que maten en quantitat insuficient i no redueixen prou el foc dirigit contra les pròpies tropes? Si Rothschild, el qual pertany pel seu nom a aquells que Hitler condemnà a l'extermini, desitja ara, en un terrible gir de la història, entregar al genocidi a un altre poble, resulta que es fa portaveu d'una tendència que actualment es troba en ràpid ascens.

11

Des de la lluita contra el feixisme de Hitler i pel poder econòmic del món, cada any són capturats o matats per la policia i els militars dels poderosos, centenars de persones a Europa, Àsia, Àfrica i Llatinoamèrica, gents que s'oposen al sistema de la "lliure empresa" i de l'explotació capitalista. Els béns de fortuna de les nacions riques fan pudor a cadàver. El progrés del que parlen els seus polítics amb la veu sufocada per les llàgrimes, es converteix cada vegada més en un progrés en l'eliminació de vida humana. Nordamèrica, el país que alberga a tants veritables demòcrates, avui figura com a continuador de la tradició de Guernika, Lidice i Maidanek, davant els pobles que aspiren a la llibertat i a la independència. Els neutrals observen, fan sentir i fan veure la seva protesta, però després busquen aspectes conciliadors, perquè no volen enemistar-se amb el gran país amb el que comercien. Els treballadors dels països occidentals, amb les seves gegantines organitzacions sindicals, callen! Mentre s'ocupen en assimilar les normes de la burgesia, obliden que els propietaris d'Àfrica i d'Amèrica Llatina segueixen vivint en les situacions més indignes, i que en el sud-est asiàtic són objecte de massacres en les que sucumbeixen centenars de milers de persones. Però si milions de treballadors per fi agafessin la paraula i, amb la força de tots els mitjans de què disposen, exigissin el cessament immediat de les accions bèl·liques nord-americanes, difícilment Johnson i el seu govern podrien continuar matant.